chipurile mele împietrite

n-am să pot fi niciodată
mai drept
şi maî frumos decît un scaun
mai nobil
fi mai împietrit decît o coasă
mai zvelt
Şi mai melodios decît o vîslă
mai economic
şi mai adunat decît o bardă
mai gînditor
şi mai tăcut decît o masă
mai concentrat
şi greu decît un clopot
mai împăcat
şi visător decît o scară de grădină
mai limpede
şi fascinant decît o roată
sînt lucrurile
chipurile mele împietrite
maî palide şi mai încete
durata lor ce mă conservă
am vreme lungă să le pot privi
pentru secunda-n care mă voi vedea
încremenit
pe mine însumi
şi-acea secunda
nespusă nimănui de nimeni
mă va sparge hotarît
cînd trupul retezat de viaţă
pe sine însuşi se contemplă
şi dovedindu-se el cel mai puternic
resoarbe înapoi tot ce-a văzut